

ת"פ 49845/01/14 - מדינת ישראל נגד מונתסר רשק

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 49845-01-14 מדינת ישראל נ' רשק (עציר)
בפני כבוד השופטת אסתר נחליאלי חייאט

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
הנאשם	מונתסר רשק
	ע"י ב"כ עו"ד מוחמד חלאיילה

החלטה

בקשת הנאשם להורות על הפרדת האישומים בתיק דנא ועל העברת הדיון באישום הראשון לבית משפט השלום בירושלים (לשם הוגש כתב האישום לכתחילה בטרם ראתה המאשימה לחזור בה מכתב האישום שהוגש לבית המשפט השלום ולצרפו לתיק דנא) - היא הבקשה שלפני.

ביום 26.1.14 הגישה המאשימה לבית המשפט המחוזי, כתב אישום הכולל שני אישומים.

האישום הראשון מייחס לנאשם עבירות של הסעה שלא כדין, חובת חגירת חגורת בטיחות, הסעת נוסעים מעל המותר, נהיגה ללא פוליסה בת תוקף ומעשי פזיזות ורשלנות.

האישום השני, מייחס לנאשם עבירות של הסעה שלא כדין, חובת חגירת חגורת בטיחות, הסעת נוסעים מעל המותר, סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

לציון כי אין מחלוקת בין הצדדים כי **העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום הראשון** הן בסמכות בית משפט השלום ואכן בפועל אף הגישה המאשימה ביום 29.12.13 כתב אישום בגין העבירות נשוא האישום הראשון לבית משפט השלום, בטרם הגישה את כתב האישום לבית משפט זה. והנה כחודש לאחר מכן, ביום 23.1.14, הודיעה המאשימה לבית משפט השלום על חזרתה מכתב האישום ובמקביל הגישה כתב אישום לבית משפט זה, הכולל את האישום הראשון ממנו חזרה.

הנאשם העלה טענה מקדמית נגד צירוף האישומים בכתב האישום דנא, וביקש להפריד בין האישומים ולהעביר (למעשה להחזיר) את הדיון בכתב האישום הראשון לבית משפט השלום, כפי שפעלה המאשימה בתחילה. לטענתו, אין קשר בין האישום הראשון לשני לבד מזהות הנאשם, וכי כל מטרת צירוף האישומים נועדה אך להשחרת פני הנאשם. עוד טען, כי צירוף האישומים יביא לחוסר יעילות ולבזבוז זמן שיפוטי יקר, שכן אין עדים המשותפים לשני האישומים נשוא כתב האישום.

מנגד טענה ב"כ המאשימה כי מדובר באירועים הכוללים "עובדות דומות", ומשכך צירוף האישומים נעשה כדין, כן הוסיפה, כי היעילות מצדיקה שמיעת שני האישומים על ידי אותו מותב וכי אין ממש בטענה כי הצירוף נועד להשחרת פני הנאשם.

הכרעה

סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), מסדיר את צירופם של אישומים בכתב אישום אחד, בהתאם להוראת החוק נקבע כי ניתן לצרף לאישום בבית המשפט המחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע:

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע" (ההדגשה הוספה - א.נ.ח).

בספרו, על סדר הדין בפלילים, מפרט המלומד יעקב קדמי את שלושת התנאים החלופיים הקבועים בסעיף. התנאי החלופי הראשון עוסק באישומים המבוססים על "אותן עובדות" - קרי, אישומים העוסקים בגזרות שונות של פרשה אחת; התנאי השני עניינו באישומים המבוססים על "**עובדות דומות**" - אלה הם אישומים המבוססים על מכנה משותף עובדתי להבדיל מדמיון מבחינת טיב המעשה; והתנאי השלישי עוסק בסדרת מעשים נפרדים מבחינת הזמן והמקום - שקיים ביניהם חוט מקשר ההופך אותם לפרשה כוללת אחת (יעקב קדמי, **על סדר הדין בפלילים - הדין בראי הפסיקה**, עמ' 938-939 (2009); וכן בג"ץ 5283/98 **חדר נ' הרכב כב' השופטים י' צמח, מ' נאור ומ' ארד**, פ"ד נ"ה(3) 721 (1998)).

המחלוקת העקרית שהעלו הצדדים נסבה על פירושו של התנאי השני בסעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי, קרי, בענין "עובדות דומות". רק לציין כי בענייננו ממילא אין רלוונטיות לתנאי החלופי הראשון שעניינו ב"אותן עובדות", שכן ברי כי האישומים דנא אינם מבוססים על עובדות זהות; גם אין מדובר בסדרת מעשים הקשורים זה לזה ומהווים פרשה אחת, כלשון התנאי החלופי השלישי, שכן אין עסקינן במעשים בעלי זיקה ברורה הקשורים זה לזה באופן הדוק או הנובעים זה מזה, במיוחד לאור שונות המעורבים והזמן הרב שחלף בין ביצוע המקרים נשוא כל אחד מהאישומים.

ואשר לתנאי החלופי השני, לפיו ניתן לצרף אישומים לכתב אישום אחד ככל שהם מבוססים על עובדות דומות, הרי לאחר עיון בכל אחד משני האישומים המפורטים בכתב האישום, הגעתי למסקנה כי שני האישומים דלעיל, אינם מבוססים על 'עובדות דומות' ואין הצדקה לצירופם.

אמנם, בשני המקרים מיוחסת לנאשם עבירת הסעה שלא כדין, אלא שעיון בכתבי האישום מבהיר כי לא קיימים מעורבים משותפים לשני כתבי האישום (מיהות השב"חיים שונה); גם המועדים בהם ארעו העבירות המיוחסות לנאשם הם שונים בתכלית השינוי ופרק הזמן שחלף מהמעשה המתואר באישום הראשון לבין זה המתואר באישום השני הוא **שנתיים** - כך האירוע נשוא האישום הראשון התרחש **בינואר 2012**, ואילו האירוע המתואר בכתב האישום השני ארע **בינואר 2014**.

מאלה עולה כי העובדה שמדובר במעורבים שונים ממילא לא יביא דיון בפני מותב אחד לכל יעילות שכן אין עסקינן

במקרה בו דיון מאוחד יחסוך כפילות במתן עדויות וממילא לא יהיה חשש לקביעת ממצאים סותרים (ראו והשוו: ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 793, 813 (1996)); ולהיפך - איחוד האישומים יביא להתמשכות הדיונים ולעינוי דין, שכן המותב יאלץ לשמוע כמות גדולה של עדים (שונים לחלוטין) הנוגעים לכל אישום, ורק אז לתת החלטתו.

זאת ועוד, לאור אי הזהות המובהקת בין המעורבים בשני האישומים, אין בצירוף כתבי האישום כדי להביא לעשיית צדק, שכן בענייננו כלל לא מתעורר הצורך לקבוע עמדה אחת בדבר מהימנות עדים משותפים וקבילות ראיות (ראו: בג"ץ **חדר** לעיל, עמ' 727-729); לכך אוסיף כי התעוררה בי תחושת אי נוחות מכך שהאישום הראשון שעניינו בשב"חים אחרים כבר הוגש לבית המשפט השלום ואין מחלוקת כי הדיון בו הוא בסמכות בית משפט שלום, וחרף זאת בחרה המאשימה לחזור בה מכתב האישום שם ולהגישו לבית משפט זה כשנקודת ההשקה היחידה בין האישומים הוא אותו נאשם.

אשר על כן, בהעדר כל סיבה ממשית בודאי בהעדר כל תרומה ליעול הדיון, ובהנתן העובדה כי כתב האישום הראשון כבר הוגש לבית משפט שלום, אני מקבלת את הבקשה ומורה כי המאשימה תגיש עד למועד הדיון הקרוב ביום 4.5.14 כתב אישום מתוקן המתייחס לאישום השני בלבד ותפעל בהתאם למתחייב מההחלטה אשר לאישום הראשון.

המזכירות תעביר עותק מההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשע"ד, 28 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.